

Въ небето сине, кат' легенда будна,
Стърчишь, величественъ и страховитъ.

Поклонъ, Пиринъ! Какъ царственно се перишь!
Кой богъ възъ твойто чело има тронъ?
Съ кой другъ гигантъ, тъй гордо ти се мѣришь?
Какво мечтаешъ въ тайний небосклонъ?

Не отговаряшь... Като сфинксъ чудесни,
Нѣмънешъ, пусть... Да те не знай челякъ.
Не би вѣрвалъ, че въ тебъ шуми роякъ
Орли, хайдути, самодиви, пѣсни...

XVI.

НА ЕЛЕНИНЪ ВРЪХЪ.

Стигнахъ въвъ небесата, а сжмъ въ бездна,
Не виждамъ нищо: облаци, мъгли
Безгласно трупатъ се; свѣтътъ исчезна —
Завѣса гжста нази раздѣли.

На призрачна скала срѣдъ океана
Прилича тѣсний връхъ, на кой съмъ азъ...
И, сѣкашъ, носж се, кат' въ сънъ, въ думана,
Надъ бездни страшни, тайни въ тоя часъ.

И знамъ, сега подъ менъ е день тихъ, зраченъ,
Съ лучи залѣнъ е долний миръ честитъ,
И само азъ единъ стож туеъ мраченъ,
Кат' Скандинавски богъ съ мъгли обвитъ.